

8999

MEIE MATS

NR. 4



1922

Callinn, Harju t. 45
lmub 2 korda kuus

20 aastakäik, Weebuar, 18.
Üksik nr. 10 marka

WEEKRIISI LAHENDAMINE.



Linnapea: „Ülemiste järw wõib kuiwada! Ma olen selle eest hoolitsend, et linna rahwas janu ei saa kannatama!”

Õnn.

Palju päewi ootas August Tint „waimu“.

Tühi oli majas. Perenaine nurus üüriraha, naine kaebas walutawate jalgade, jookswa üle, mis olla wihmaste ilmade ja läbikulunud, sõela sarnaseks muutunud saabaste tagajärg, kust kaudu nii külmi kui jõe, kuu ja märg wabalt sisse wõisid pugeda.

Kõik see mõjus halwawalt isand Tindi erkude peale. Teadis ta ju, et tema püha kohus oli kui korteri peremehel üüri maksta, teadis ka, et tema naise saabaste eest hoolt pidi kandma, sest kõik naise ihu ja elu tarwitused pani õpetajaherra laulatuspäewal tema pihale.

Seni oli kõik hästi läinud. „Millest tuli aga äkiline pööre?“ Kümmed korrad oli isand Tint seda eneselt küsinud, kuid tänini polnud ta weel ainustki wastust saanud.

Ei tahtnud ju isand Tint kuidagi uskuda, et tema ise selles süüdi, waid süüdlane pidi keegi teine olema.

Pikad päewad juurdles mees, kuni wiimaks süüaluse leidis, see oli tema — nimi.

Mitte wanematest polnud isand Tint oma nime pärinud, waid walitsusest.

Enne, kui ta kirjanikuks hakkas, oli ta nimi August Nõelsaba, sel ajal pidas ta rätsepa ametit, mis teda ja naiti wäga auvalt toitis.

Kuid mees tüdines nõelatööst. Pealegi oli ta auahne ja leidis, et ta rätsepaametiga kuulsust wõita ei saa; nii otsustas omale teise elukutse walida, mis ilma waewata ja pead murdmata rikkuse ja kuulsuse ühel hoobil majasest toob.

Kuid misjugu see amet küll on?

Ka uue elukutse waliku juures tuli õnn abiks, nimelt luges mehike „Tiibuse Jaagu ja Mari kirjawahetust“, luges ka „Sõjamälestusi“, misjugu pea igas ajalehe numbris taewani ülistati. Teadis ka, et ajalehed mööda maakeri laialt kantakse, ning järeldas sellest, et nende tükkide siju kui ka kirjutajate nimed igalpool tuttawaks saawad, pealegi teadis, et kirjutajale iga rea pealt head tasu maksetakse ja mõnikord weel mitmekordsest, ning leidis, et kirjanduspõllul peitubki rikkuse ja kuulsuse allik — waja ainult peale hakata — on ju julges pealehakkamises pool wõitu.

Otsustud, tehtud.

Sellest päewast otsustas Nõelsaba nõela ja niidiga igaweseks jumalaga jätta ning loorberide lõikamisele asuda.

Kõige esiteks waja wälimine inimene ümber ehitada, armas rätsepmeister, ja ümberehitud ta ongi, kui nimi teiseks muudetud.

Leidis omale ka kohase nime „Tint“ ning pööras palwega walitsuse poole, et teda ümberristitud saaks: „Kirjanik Tint'iks“.

Kas nüüd meelega wõi kogemata oli walitsus tema palwet ainult osalt täitnud, nimelt lubati temale ainult „Tint“ tarwitusele wõtta, kuna kirjanik wälja oli jäetud.

Ümberristitu leppis sellega.

Nüüd järgnes töökuulamine. Igale ajalehele ja ajakirjale saadeti kiri, misjugu esend kaastööliste pakuti ja tasu suuruse üle järele päriti. Wastus oli igalpool üks: „Saatke töö, siis otsustame.“

Ka sellega oli isand Tint päri. Muretse omales wiimase raha eest paberit, tinti, — ühesõnaga kõik, mis „kirjanikul“ tarwis läheb, isegi „Oige keele sõnastik“ ei jäänud ostmata.

Kuid siin pööraski õnn mehele selja.

Küll istus Tint mererannal, kolmas metsas ringi, lonkis tänawaid mööda, kuid ainus, mis ta ei leidnud, see oli — „õnu ja mõtteid, mida kirjutada“.

Ning sama tühjalt, kui ta hommiku wälja läks, ilmus ta õhtul, kõhutühjust pealekauba ligi tuues.

Naise alatise küsimuse peale: „Kas said midagi?“ wastas pettunult: „Ei saanud weel!“

Nii nälgjaga ja pahameelega wõideldes leidis Tint wiimaks, et walitud nimi kõiges süüdi.

„Oleks ma wanematest päritud nime ja õpitud ameti juure kindlaks jäänud,“ ohkas mehike, „poleks mul puudustki olnud, kuid nüüd on kõik hilja.“

Ja mustad mõtted täitsid mehikese pea. Kõik ümbrus oli nii wastik ja wihha sünnitaw. Iriseo naine, pleekinud seinapaberid, kulunud toolid, aukline töölaud, need kui hirmutasid õnnetut.

Ei tahtnud kuulda ega näha midagi ning otsustas enese eluga lõpuarwet teha.

Sügaw õõ haigutas akna taga, tuhmiti järises laual wiimane küünisajupp, kui isand Tint paberile kirjutas:

„Ärge süüdistage minu surmas kedagi...“

„Kuid!“ — jahmatas mees äkitselt, „miks kirjutada sarnast rumalust, ometi on ju keegi minu surmas süüdi,“ ning käristas puruks paberi ja algas uuesti.

„Olen esimene enesetapja, kes awalikult üles tunnistab, et ükski „enesetapja“ iseenele süü pärast oma elu ei wõta, waid süüdlased on kõik peale tapja enese.“

Mina olen inimene, kes oma kõrgete püüete ohwriks langeb, sest walitsus pole mu palwet täitnud, kui tahtsin, et mind „kirjanikuks“ nimetab. Teiseks on süüdi kõik need, kes inimestele korterit ja ülespidamist peawad muretsema, sest nad on mind nalga jätnud. Edasi on minu surmas süüdlased kõik need, kes minu „kirjaniku waimu“ leida ei mõistnud ja nendele waid hosianna karjusid, kes neile ise end näitama läksid.

Teadke, et minu surmaga matate igaweseks ühe inimese, kes nägi ja kuulis rohkem kui teie kõik, kuid kes elas siiski tagasihoidlikumalt ja wäiksemalt kui Riigikogu eelarwete kuhja all. Teie kõik olete walmis raskuma maha Kilulinna heinaurult Peetri kuhu, et sinna asetada hiigla wiinapudelit, mis oleks uus riigi wapp, kuid teie unustate mind ... ja sellepärast saadan oma wiimase neemi teie peale walitsus, rahwas ja...“

Edasi ei jõudnud isand Tint enam kirjutada.

fest kellegi tuttaw wirisew hää! tema kõrwa juures küüsis:

„Kas said midagi?“ ja enne kui weel midagi mõelda oleks suutnud, wastas isand Tint:

„Jah sain!“

* * *

Hilgaw kui Moosese pale oli isand Tinti näolapp, kui ta Iõuna paiku koju tuli. Tema kirjutud read „esimesed read“ olid ajalehe joonealuseks wastu wõetud, pealkirja all:

„Sulemehe traagika“ ja reatasu alla arwatud. Onn oli siiski tema poolt.

S. Inep.

—o—

Pealinna tänawal.

Täis wäsinjalgseid, tigudena tuigerdawad trammid, ja autod tormawad...

Seal terwest ilmast huwitatud daamid — sind tulipilgul ahnelt neelawad.

End pöördud neist —

Siin trehwanud kaks erakonna diplomaati, tõe näol suurt elumõtet otsiwad...

ja lähenedes poisi ke neist küüsis:

„Kas paberosi odawalt teil pakku tohib?“

„Eäeb merisügaw mõtteilma üksind kirjanik, poeet, — tal „waim on pääl“, weel keppi hüplewat ja õhus näed — üks film ju kunstiahtarille ohwriks jäet.“

Kaks armatsejat jalutawad käsi käen sul süda põksubki, kui õnnelikke näed.

„Oh ei!“ — ju perenaissi kuulma pead:

„Need kurgid hapud polegi nii head!“

„Oi rumal ilm,“ nii eneses ja mõtled —

„Kõik kasutu, mis kuuled ehk mis ise ütled,“

seepärast parem kõrwad, hääletorud julu...

wast muidu eneses siis sünnib „tänawturu“.

Näe seinu ehivad hullu ärimahtelisi maale,

Kuid filmad pääs:

kõik meele tuletab sul kohwikuid ja saate,

kus õöl ei päewal ole unerahu...

neist maale nägemusist film wõib saada nohu.

Siin äkki ... jooksmine ja algab jaht —

üks lüüa saand, „kus linnawaht!?“

— kus aptek!?! pokri!“ — Oht —

niisama tõsisirgelt seistes waatab

pealt — hea linnawaht on soola-

sambaks jäänud — ehk soolajambast

saanud linnawaht!

Kus häda on? Kus oht?

Wist oleks mõistlikum,

kui kodu oleks jäänd —

fest meeli uusi küll ei annud tänaw,

mis selgitaks — mis riik on?

mis de jure —

Küüd arwad leida ta — kui sõber

süürõnga maalid suure — mil pole

lõppu ega pole algust —

kui jooksmisel, mil pimedust ei ole

eга walguft.

—o—

Waimunärimis ministeeriumi määrused.

§ 1. Käsin kõigil koolijuhatajail omaks wõtta ja koolipoistel ning plikadel pähe suupida järgmine minu poolt kokkuseatud, heakskiidetud ja de jure tunnistud usutunnistus:

„Mina, minister, olen kurja wihaga minister, kes kõik koolipoisi ja -plika patud nuhtleb tema kaswataja kätte, ja kaswataja patud poiste ning plikade kätte. Neile aga, kes minu seadusi ja määrusi peawad, kes kõik piiblisalmid ja Moosese kümme käsku hästi teawad, määran nende sinatsete järeltulijad koolinõunikudeks neljandast põlwest saadik.“

§ 2. Käsen kõigil koolipoistel ja -plikadel Waimunärimisministeeriumist fonograaf lunastada, mis kirjutab üles kõik õppurite poolt lendumastud sõnad, et ükski hea ega paha külg päewawalgele tulemata ei jääks.

§ 3. Keelan kategooriliselt kõikidel koolipoistel ja plikadel (wanadus 5—38 a.) omawahelise läbikäimise, sest see wäga halwawalt mõjub nende mõistuseorganide peale.

Märkus 1.: Kõik wennad ja õed wõiwad ühe katuse all elada, kui nad kirikumaksud oien-danud ja läbikäimise wälisilmaga lõpetanud.

Märkus 2.: Kõik koolijütsed abielupaarid wõiwad ühes toas magada, kui nad selleks Waimunärimisministeeriumi Närimisosaakonna juhatajalt majaperemehele tunnistuse ette näitawad, et nad selles küllalt „küpsiks“ tunnistatud on.

§ 4. Käsin kõigil kooliskäijail joshud, kät-kid ja mähised muretseda, misjughused juba elu esimesil päwil wäga häid kaswatuslisi tagajärgi annud, ja „töökooli“ põhimõtete järel tarwitada: joshud — loodustoo õppimiseks, kätkid — opereerij-del käimiseks ja mähised — ulakuse ärahoidmiseks.

§ 5. Keelan ära igajughused masšilised koos-olemistid nii sees- kui ka wäljaspool kooliruume ja nõuan, et iga koolijüts, kui ta laupäewal sauna tahab minna, selleks koolijuhatajalt luba nõutab.

§ 6. Käsin neidsarnatseid paragraafe hoolega pähe õppida ja omaks wõtta. Koolijütsel luban neid paragraafe lugeda järgmises järjekorras: alates § 1, lõpetades § 5-daga.

Kooliõpetajate õigused.

§ 7. Kõik kooliõpetaja õigused peitumad mainit paragraafes, kuid et nende kui kaswatajate ja wanemate autoriteeti kõrgemal hoida kooli-jütsi silmas, luban need ettetoodud määrused ka, pähe õppida, alates wiimase, see on 7. §-ga ja lõpetada § 1-ga.

Märkus: Eelmise aja wõib õpetaja oma äranägemise järel tarwitlikuks, wõi mitte tarwili-kuks kiita.

Alguskirjale allakirjutanud:

Waimunärimisminister (allkiri).

Oige:

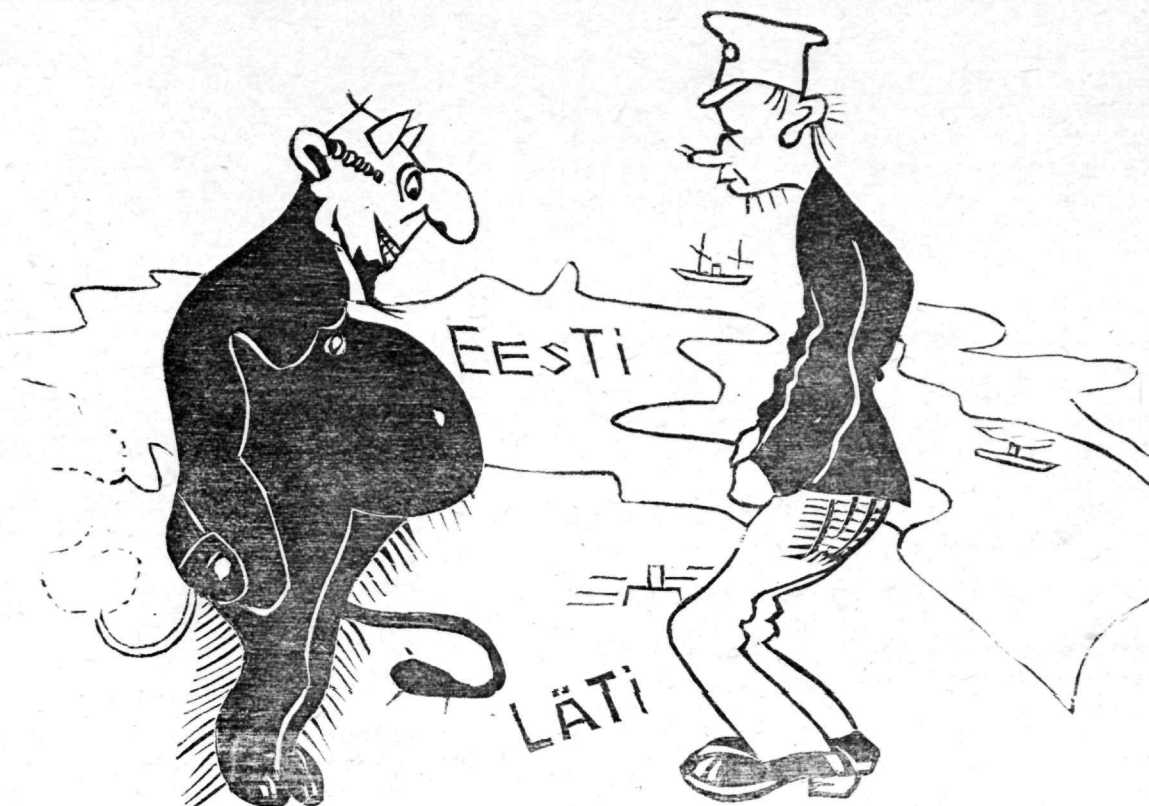
Rahwawaimuwankri aisa hoidja

Periwett.

Külunna, sel 14. küünlakuu päewal,
1922. a. poale Kristuse sündimist.

LOOGIKA.

Ajalehtest: Kõik väljamaa laewad pöörasid Tallinna sadamasse siis alles sisse, kui „Saaremaa“ hukka oli saanud, kuigi nende siht oli Peterburi.



Jauniskungs, sinu laseb kaks laewa põhja, üks on wähe, ja itleb et eestlane tegi, killap sinu näeb siis, et kik kaup läheb Rüga läbi.

Päewasündmuste wäimewakk.

Kehtna wallal on ilalpidada 22 wallawaest, kellest kahese waesele 2 marka kuus abiraha on määratud. (Ajalehest.)

Nii kirjutawad ajalehed ja nii teewad wallalised. Kui asja peale tõsiselt waadata, pole siin midagi imestamise ega ka nurina wäärt, sest isegi pühakiri lausub: „Inimene ei ela üksi leiwast jne...“, weel wähem siis paberist.

Ja leiwa sel wallal on, selle juures ei saaks isegi Toomas uskmatuks, ning meie wõime oletada, et mainit waestele paberi asemel leiwa ja piibikjalme toiduks antakse, — siis pole ju raha tarwiski.

Ja kust wõtab wallawalitsus raha, loodetawasti pole sealt nurga peremehed nii „põhjaläinud, et walerahade wabrikut asutama oleks hakanud, ning peawad selle piskuga leppima, mis liha, leiwa ja puukoormate eest saawad — kui palju jatkuks siit wallawaestele, kes üks jalga hauas, teine haua äärel seisawad, see oleks ju patt enese ja kiriku vastu — riigi wara pillata. Edasi on meil teada, et paljud wallad meie

riigi walitjaste kahe silma wahel jäänud, sest ei wõi ju inimlik silm igasge metsatagusse küllasse ulatada, ja sarnase saatuse osaliseks on ka wist „kahe marga“ wald jäänud.

Niiugune „wäikene olemasolemine“ ei tahtnud wallalisedele muidugi meeldida, ning et ennast näidata truu ja eeskujuliku wallana, otsustasidki abirahaks määrata „kaks marka“, sellega näidates, et nad paberist, s. o. patusest mammunast kaugel ära, ega mõtlegi omale waleraha valmistamise wabrikut asutada.

Wabadusristi määrajad peaks mainit wallalisi silmas pidama — ja nende teenete eest ausalt tasuma.

Esimese järgu esimesest liigist on igatahes wähe!

—o—

Igal juhtumisel, olgu see hea wõi halb, on omad tagajärjed, seda kinnitab jälle kord kunstaik Sõrmuse lugu.

Nimelt on mõnigi lugeja oma „kodanikuteaduse“ alal täienenud ja mõistab wist Sõrmuse loo tagatipust tarwilikke järeldusi teha.

Esiteks on selgeks saanud, mis on „awalik“ ja „mitteawalik koht“.

—Tire—

„Awalikke“ kohti meil teatawasti praegu polegi, sest niisugused põletati rewolutsiooni päiwil maani maha. Kui aga keegi julgeks kas „Wanemuisset“ ehk „Estooniat“ jne. awalikuks kohaks nimetada, siis oleks see sinane „põrgutule ja kroonleiw“ wäärt.

Mis on aga „rahurikkumine“ ja mis on „meeleawaldus“, ka see peaks nüüd selge olema.

Kui keegi, näituseks, tänawal ehk teatris tooreid mune loobib, siis on see rahurikkumine juba sellepärast, et toores muna kõlbulik toiduaine — ja kui seda loobitakse, siis oleks see sama hea kui jumala ja rahwa wara raiskamine, järjekult ka seaduse rahu rikkumine.

Teine lugu on aga „mädamunadega“. Neid võib loopida, sest iga mädamunaga wiskab wiskaja omast uue rumaluse eemale ja see on väga ilus.

Tuleb inestada, et selle üle rohkem kiitust laule pole lauldud, kuid peab juba leppima — sest „meie waikne oma meeste kultuur-operatsioonid furnuks“ — nii on õige ja kohus.

Rahurikkumise all tuleks weel mõista — pasunate, grammofonide mäng ning „Noorsoo liikumine“.

Meeleawaldused aga oleks: „Wilistamine awalikus kui ka mitteawalikus kohas, sõimamine, jalgadega trampimine ja noorsoole jalge wahese kaigaste seadmine“.

Ühe sõnaga: kõik see, mis teewad elutormidest küpsed ja raamatutarkusest hallid — on mõistlikud meeleawaldused; kui seda aga teeks noorsugu, siis on see — rahurikkumine ja ühtlasi ka teotaw meie maa nimesse. —Tire—

—o—

Kirik- ja kõrtsõpetajate wemastus.

Tänini on kirik (wähemalt kantslit) kõige ägedamalt wõidelnud kõrtside wastu, mis selles patuses ilmas kõige kurja juur. Ja niisugune on sünnitanud kurjategijaid, wihawaenu ja keelepeksmist ning tapmist. Kuid wiimasel ajal on teised tuuled puhuma hakanud, sest kirikujüngerid on leidnud, et kõrtsidel mõnes punktis väga suur õigus on ja nimelt — ihuliku nuhtluse andmises, ning otsustanud selles suhtes omale kõrtsidest instruktore palgata, kes „peksmist pühakirja põhjal“ praktiseeriks.

Niisugused asjaolud õpetajale silmad awasid — kas andis selleks põhjust — muudatus katoliku ilmas, wõi on see esimene wiimse päewa tundemärk.

Jgatahes oleks jarnane kultuuriline samm väga tänuwääriline, sest wendlus on kõige hea juur.

Rahwa tarkus.

Ajalehe toimetaja: — Aga isand politsei ülem, miks teie minu ajalehte trahwisite? Ma ju kirjutasin minewikust ja pealegi tõtt, ehk see küll walus oli.

Politsei ülem: — Ja waadake wanafõna ütleb: „Kes wana asja meele tuletab, sellel film peast wälja.“



Töökooli põhimõttel.

Koolipoiss: Kuule Netty, uue aja kaswatasteadus käsib kõik teadused ja tarkused „praktilise tööga“ omada — miks ei wiska sa raamatuid nurka?

Kooliplik (punastes): Looduslugu ma üksi õpin raamatutest, neid raamatuid ma küll ära ei wiska.

Lapseluu.

Sõidu peal tutwuneti ühe perekonnaga.

Muu seas jutustas mulle noorrahwa poeg wananemate juuresolekul mõnda omist muljetest ja nähtustest, kõneles kasidest, koertest, kitsedest ja rumalast poisist.

Akitselt waatab ta minu poole ja sõnab:

„Kas teate, ma olen ka näinud, kui papa mamma juure afemele läks!“

„Aga pois!“ katkestas isa etteheitwalt, „niisugust asja ei räägita ju ometi.“

Pois aga wastas kiirelt:

„Ja, kas teate, see wõis ju ka mõni teine mees olla!“

K. D.

Kirjanduspõllult.

Et „kirjastusärid“ suuremalt jaolt pankroti läwel, siis wõtaw emake maa raamatute kirjastuse oma peale ja loodetawasti saame kah wesiise suwe, sest ka kirjanduslised seemned, millest edaspidi pikemalt pajatame — wajakwad märga.

Uuem koolikirjandus saadetakse kui kristlikule waimule mitte wastaw Eesti Rahwa Muuseumi wõrkist.

Read wabariiklase päewaraamatust.

Autori joonistuslega.

Alles hüljuti weel süüdistasid „Tarapita“ mehed, et meie noorsoo liikumine arenewat niisuguses tempos, et see sääremarjad suureks paisutawat, mis aga tavalikku proportsiooni rikkuwat, kuna sääremarjade paisumine hinge kulul sündiwat, mis peeneks ja kõhnaks jääwat ja wälja surewat koguni. Nüüd aga, peale Wiljandi kongressi, on korraga terwe meie noorsoo liikumine ajalehtede weerandele kinni naelutatud, ja on teadmatu, millal ta ennast sealt lahti rabeleb. Wahest ehk lähem see tal tugewate sääremarjade tõttu siiski korda.



Meie wanemad mehed ja lehed on väga kurjad, et nende järeltulijad wõsukefed ka katfusid korraks endid wanemate inimeste kombel ülewal pidada. Wanemaid suu just wihastabki, et neile sellest kongressist, nagu peeglist, endi arajoonud nägu wastu paistis... Siiski ei panda nii pahaks seda, et noored üldse jõid, waid seda, et nad pärast oksendasid. Ja see on tõesti andeksandmata lugu: rüwetati kõige pealt ära toad, kus teisel hommiikul mõnigi sõltid inime oma piiskese „anispiitsi“ ära oleks wisanud, mis aga wõimataks saanud, sest kõik ruumid olnud täis nooruse oksjet. Wõtku need noored ometi eeskujul wanemait inimestelt, kelle kõht kõik wastu wõtub, ilma et ta nii walas-kalalikult reageeriks.

„Sakala“ näeb selles oksjes koguni terwe noorsoo liikumise jümbooli. Kõneidakse, et pärast kogu Wiljandi linn seda imetlemas ja nuusutamas käinud.

Kas selle waatamise eest ka rahalist tasu wõeti ja kas osa oksjest prowintiaal-muuseumi mahutati, jääb „Sakala“ poolt ütlemata.

Siiski tuletab kogu see klaperiaht noorte „liikumise“ peale elawalt meelde anekdooti, kus üks isa — poega wanduwat kuuldes — imestab, et: „kust, kurat, ja ometi wanduma oled õppinud...“ Mis pidi poeg selle peale kostma?

Tallinnas awatakse warsti karskusekursused. Oleks soowitaw, et kõik joodikud sellest osa wõtaks, sest neil pole waja kursusi karta; hoopis ise küsimus on aga karsklastega, sest siin wõiksid kursused tõesti saatuslikuks saada. Hoiatuse tõendusjeks toon ühe kuulujutu, mis rahwa seas suust suhu käib ja millel oma tõepõhi ei näi puuduwat.

Jutu tõsiduse eest muidugi ei wastuta. Asi ol-
nuid nii.

Keegi äge karskuseapostel pidanud kusagil

tulise karskusekõne, seda mitmesuguste näitlikkude katsetega elustades. Nii toonud ta muu seas kaks klaasi: üks weega, teine wiinaga täidetud; siis lastnud ta weeklaasi ühe liimuka, mis wees rahulikult edasi elas. Selle peale wõtnud ta liimuka weeklaasist ja pannud ta wiinaklaasi. Warsti olid liimuka päewad loetud. Wiina surmaw mõju oli kõigile selgeks saanud.

Isääraltikult aga huwitunud küsimus ühte wanameest, kes prohwetit juure tulnud ja küsinud:

„Kas see wiin ikka kõik ussid ära peaks tapma?“

„Kindlasti,“ wastanud karskuseapostel, „wiina surmaw mõju ei jää awaldumata.“

Wanamees kratsinud kõrwatagust ja lausunud siis pikkamisi:

„Siis peab teda, raibet, hakkama ka pruu-kima, ehk küll eladeski joonud pole... Mul ka paelus kõhus...“

Ragu ütlesid, tõsiduse eest ei wastuta.

*

„Waba Maa“ tahab kindlasti, et maa oleks waba Wene jumala putkadeest. Selleks on ta aktiivselt wabatahtlike annetuste näol asutanud, kes need putkad ära peab koristama.

Mõnede inimeste protesti peale, et see Wene jumalale haawaw olewat, teatab „Waba Maa“, et ta järelepärimisega Wene jumala poole pööranud ja wõiwat kindlasti tõendada, et Wene jumalal midagi selle wastu ei olewat.

Tööerakonna käed kihelawad ammugi produktiivse töö järele, soowides midagi suurt, ajaloolikku korda saata. Terwe „Waba Maa“ toimetuse on walmis suled piikideks ümber tegema ja wabatahtlikkudena Wene jumala putkade wastu jõtta minema.



Loodame, et see suur isamaaline töö Eesti rahwa poolt mitte hindamata ei jää ning putkade alt wabaks saanud maale kord „Waba Maale“ mälestusfambad üles seatakse.

*

Eesti-Läti piiritüli „Soldino“ kõrtsi juures kestab edasi. Läti nurimiskomisjon, järele waadates asjalugu lätlase silmaga, leidnud, et Soldino kõrts ikka päris tõega Läti territooriumil asuwat. Isegi taomas kõrtsi kohal ja lumi jalge all olewat just

karmapealt samasugune kui Lätimaal, nii et kahtluseks küll mingit põhjust üle ei jääwat.

Arwan, et selle piiritüli lõpetamiseks teist teed üle ei jää, kui Soldino kõrts „rahmuswaheliseks wabakõrtsiks“ kuulutada, kus ühesuguse õigusega mõlemi naabririigi kodanikud võiksid „pummel-damas“ käia. Loodame, et mõlemad naabririikide walitused seda näpunäidet tähelepanemata ei jäta.

—o— K. Odanik.

ÜTLES.

„Midagi pole ilmas uut.“ ütles tsariaegne ametnik, kui ta demokraatlikele ministritoolile kommandeeriti.

*

„Walgus täitku maad.“ ütles kristlik noorsoo-kaswataja, kui ta piiblisalmidega laste filmi pimestas.

*

„Igal on tegewus- ja liikumiswabadus.“ ütles kordnik, kui ta ulaka isanda tänawalt trellide taha toimetas.

*

„Rahu olgu majas!“ ütles peremees, kui ta üürniku korterist wälja ajas.

*

„Nälg on inimsoo suurem heategija.“ ütles ärimees, kui ta restoraanis wiis portsjoni kana-praadi alla kugistanud õli.

*

„Olen kõige õnnelikum inimene ilmas.“ mõtles keeletu, kui talt kohtu ees kordajaadetud kuriteo üle aru nõuti.

—fi—

Heatahtlik abimees.

Käidawa uulitja nurgal kerjab pime armu-andeid. Raha woolab talle mütsi õhtralt.

Kui üks raha maha kukub, tõstab pime ta kiirelt üles. Andja on selle üle väga imestanud. Kuid „pime“ on seda tähele pannud ja sõnab:

„Rahustage endid, aus herra, mina olen waid oma pimedada kolleega eest siin, kes ühele wanale eidele niiti nõelafilma läks panema.“

—o—

Hoolas töö.

Õstja: „Kui palju see kalliskiwiga rinnaehe maksab?“

Kaupmees: „30.000 marka.“

Õstja: „Kuidas! Samasugune rinnaehe eht kiwiga maksab aga ainult 20.000 marka.“

Kaupmees: „Ja, kuid ärge unustage, mis-sugune töö selle kiwi järetegemisega seotud on.“

Õstja: „Siis on mul aga tulukam osta kiwiga, mis eht on ja palju odawam.“

Kaupmees: „Kurat wõtku! Teepoolsest.“

—o—

Wähkiwõtt.

Kaks poissi püüawad wätki.

Wanem neist, kes kaks wätki, ühe suure ja ühe wäikse kinni püüdnud, hõikab noorema poisi oma juure ja küsib:

„Mine maija ja lae need wähid ära kesta.“

Teine läheb.

Mõne aja pärast tuleb poiss tagasi ja ulatab teisele ühe wähja.

„Aga kus suurem wätk on?“ küsib see.

Poiss, kes suurema wähja ära sõõnud, mõtleb weidi ja sõnab:

„See suur wätk kees wätkseks ja wäike kees üsna ära.“

—fi—

—o—

Optimist.

Riigiametnik (kohtu ees süüdlasena):

Kohtu eesistuja: — Teie wiimane sõna, kaebelalune?

Ametnik (waras): — Sellepärast, et ma laeka tühjaks warastasin, saadate mind pealinnast Nais-saarele, kui ma aga Nais-saarel ka mõne laeka tühjendan, kas siis määrate mind endisele kohale tagasi?

—o—

KIRJAWASTUSED.

Silmus: „Marmendab“ ja „Lombak“ annawad sama ilusa riimi kui „paberikorw“ ja „käfikui“.

Et-el: „Maer kirjateel“ kõlab sama hästi kui „nutt Marji päält“.

Kõllo: Saadetud joonistused ei lähe, sest midagi sarnast on juba waremast trükimusta näinud. Wast saadate „om i“ waimusünnitust.

Pipar: Ilma maitseta.

Martin S—n, Tartus: Küsite, kas meie ka kuulutusi wastu wõtame. Ei! Wast ehk astute „walehe“ kosjakontori.

Muslane, siin: Teie laul:

„Kus sa käisid, kus sa käisid jokuhene, riigikogus, riigikogus, herrakene.“

oleks waga ilus, üks ja ainus wiga seisab selles, et teie ise riigikogus ei käinud, waid loku jaati. Et te loom loku wiisi mõtleb ja ilma ka joiu wiisi wähib — siis pole imestada — et nii „rumalalt“ kirjutate.

Lendur: „Tühi nurk“ — on tõesti tühi, sest autor ise puudub.

H. S. „Meide hädad“ — pole meile teada ja sellepärast ei usalda Teie rumaluste järel lõhnawat „luuletust“ (õigem oleks olnud — lollust!) mitte awaldada. Hääd nut aastat!!

Koltšhak. — Eks näeme, mis tulewik toob ja mis-sugused tuuled puhuwad, siis kõneleme edasi. — Pidage hoolega meie lehte silmas ja wast teate siis mida ja mis-sugusel kujul kirjutate. Nägemist.

WALLESITAJATE MAARAMINE.



„Olete ülikooli lõpetanud?“
 „Ei ole!“
 „On teil diplomaatiast taipu?“

Kõiki ühepalju.

Õstja: — Lubage mulle worsti, juustu ja wiina.

— Kui palju soowite?

— Weerand naela worsti, weerand — juustu ja weerand — wiina, kõiki ühepalju.

Järgmine „M. M.“ nr. ilmub 4. märtsil 1922. a.

„Ei ole!“ „Wõraid keeli mõistate?“ „Ei mõista!“
 „Noh, siis olete nagu sündinud välissaadikuks!“

Musikaalne.

Neeger, kes esimest kord automobiili müüriinat kuulab:

„Õi-oi, kes wõis küll arvata, et inimesed muusikariistade peal sõitma hakkawad.“

—jon—